

BOH MEDZI NAMI

BOH MEDZI NAMI

MPGAVLAK

Boh medzi nami Autorské práva © 2019

Táto kniha bola vyrobená pomocou pressbooks.eknizky.sk a PDF bolo vytvorené pomocou PrinceXML.

Obsah

I.	I.1	I
2.	I.2	II
3.	I.3	23

I

I.I

---

29 n.l.

Galilea, provincia Judea (Izrael)

Filip bežal dole cestou – bol to vlastne taký vyšliapaný chodníček – držiak v ruke prút. Jeho dlhý odev, siahajúci až k členkom, sa mu sem tam nepekne zamotával medzi nohy, no chlapcovi sa vždy podarilo udržať rovnováhu. Väčšie starosti mu však robilo veľké stádo kôz, ktoré do neho sústavne narážalo zozadu, zľava aj sprava, ako dáke prílivové vlny. Prútom však zvieratá vždy trochu poodohnal a popohnal. Stádo sa tiahlo ďaleko dopredu a pôsobilo ako natiahnutý špagát.

„Musíme sa poponáhľať, ak prídem neskoro aj dnes, otec ma zasa dobije...“ zaznelo kdesi spredu.

„Veď už sme skoro tam!“ odvetil Filip.

Rachotiaci hlúčik sa dostal medzi kamenné domy. Jedno malé dievčatko na nich zvedavo hľadelo hovoriac čosi svojej mame a ukazujúc na nich prstom. Väčšina obyvateľstva si ich ale nevšímala. Takto obehli niekoľko kamenných blokov až stádo zahnali do jednej z drevených ohrád.

„Ďakujem ti, že si mi pomohol. Mne samému je ťažké ustrážiť tieto mekotajúce potvory. Kým sme kozy pásli s bratom, tak to ešte šlo. Ale teraz, keď naschvál otcovi utiekol do ďalekých krajov...“

„To je v poriadku, rád som ti pomohol. Musím už ísť, slnko zapadá... maj sa!“ dodal Filip a už aj utekal vlastným chodníkom.

Vydal sa dolu po prašnej ceste. Stmievalo sa a citeľne sa ochladilo. Bežal medzi nízkymi kamennými stavbami, preskakoval múry, ako dáky

dávny šampión, preliezal štrbiny a obiehal zhrbených obchodníkov baliacich svoje nepredané produkty. Kdesi v diaľke v meste bolo počut tmené rozhovory, občasný krik, smiech a hlučný spev. Cestu kde-tu osvetľovali fakle a ohniská, ale hlavne veľký guľatý mesiac, ktorý akoby na chlapca dohliadal, aby sa bezpečne vrátil domov. „Hej, dávaj pozor,“ zabručal chrapľavý hlas, keď Filip takmer narazil do akéhosi muža na ulici. Chlapovu tvár napol osvetľoval neďaleký plameň. Nos mal ako uhorku a z úst mu vyseli skazené zuby. V strnulom prekvapení sa chlapec zastavil, aby sa hneď nato rozbehol od nepríjemného obrazu čo najďalej.

Prešiel okolo niekoľkých domov, ktoré spolu splývali ako kamienky na pláži, potom ešte úzkou uličkou a celý udychčaný nakoniec zastal pred nevelkou stavbou. Opatrne pootvoril drevené dvere a vošiel dnu. Rovno pred ním sa zjavila skromná kuchyňa v ktorej sa nachádzalo niekoľko hlinených nádob. Po jeho pravej ruke mečala malá kozička oddelená od ďalších miestností rovnako veľkým plotom. Filip začul slabý vzlykot, nie nepodobný žblnkaniu potoka.

V kúte na druhej strane sedelo malé dievčatko. Slzy mu tiekli po líčkach ako drobné kvapky jarného dažďa.

„Zasa sa hádali?“ spýtal sa svojej malej sestry.

„Áno. Otec opäť nič nechytí. Mama sa bojí, že budeme bez jedla a bez peňazí. A čo potom? Ešte aj starkej sa pohoršilo.“

„Neboj sa, nejako sa to vyrieši... ako vždy.“

Dievčatko sa na chvíľu upokojilo a potom povedalo: „Vieš čo sa dnes stalo? Rimania si prišli po Izabelinho otca. Hovorí sa, že neplatil dane... Nikto nemá peniaze, v jazere už niet rýb a toľko ľudí hladuje! Tak prečo nám nedajú pokoj?! Otec vravel, že ak to takto pôjde ďalej, zas bude povstanie proti Rimanom. Zasa sa budú ľudia vraždiť.“

„To asi nie, Marta. Ľudia a aj mocnári sa od posledného povstania poučili,“ odpovedal jej brat. „Keď Poncius uvidí, že táto krajina už naozaj nič nemá, porozhliadne sa po nejakej inej oblasti, ktorú by mohol drancovať. A zas sa nám trochu uľaví, uvidíš.“

Ten zvláštny dusivý pocit neistoty bolo cítiť všade naokolo. Rybári vyzerali na prvý pohľad rovnako ako vždy. Svalnatí muži v najlepších rokoch opravovali poškodené siete, niektorí sa kutrali vo svojich loďkách odstavených na pobreží, iní len tak vysedávali v tieni svojich provizórnych stanov. Avšak nebola to taká idylka ako pred rokmi. Ľudia sa medzi sebou takmer nerozprávali, boli ticho ako ryby, ktoré lovili. Chlapi reagovali

na každú maličkosť veľmi podráždene. Ale hlavne tie tváre. Skrivené, neutešené, plné žiaľu a smútku. Každý jeden sval hlasno kričal, že sa čosi deje, že niečo nie je v poriadku, že sa ľudstvo dostalo na okraj priepasti.

Filip tieto zmeny pozoroval už dlhšiu dobu.

„Ahoj Filip. Tak čo, ako bolo na paši s Ezdrachovým synom? Celé mesto sa triaslo, keď ste zhánali ovce do mesta. Aspoň tak sa povráva...“ podpichoval mládenca strýko Ondrej.

„Boli to kozy... ale je pravda, že som každú chvíľu myslel, že spadnem a že ma zvalcujú. Avšak nejako som to ustál.“

„Dáke kozy ťa predsa nemôžu len tak vyvieť z miery.“

„No veď to. Kde je otec?“

„Tam v loďke. Umýva siete. Zas v nich bolo viac nečistôt ako rýb.“

„Strýko, môžem sa ťa niečo spýtať? Je august, chápem, že vždy v tomto ročnom období je rýb v jazere menej. Ale... nepamätám sa, že by to bolo bývalo až také zlé. Čo si o tom myslíš?“

„Je to nezvyčajné, to je pravda. Ale párkrát som to už zažil. A môžem ti povedať, že sa to dalo vždy nejako do poriadku.“

„A na nejaké povstanie proti Rimanom si pamätáš? Otec hovoril, že situácia je nahnutá a že k tomu môže dôjsť.“

„Vážne? Boli sme ešte malí, keď došlo k posledným potýčkam s vojakmi. Veľa krvi a revu, na to človek len tak nezabudne, zvlášť, keď ničomu z toho nerozumie. Ale azda sa poučili obe strany.“

Rybári zväčša lovili po nociach sami na svojich loďkách. Hodili sieť do vody a následne sa snažili robiť veľký hluk, ako dáki prefektovi šašovia. Búchali rôznymi dunivými predmetmi, kričali, vydávali rôzne pazvuky. Hluk spolu s tmou desili ryby do takej miery, že tie zväčša úplne strácali orientáciu vo vode a ľahko sa zamotali do prichystaných vodných pascí. Posledné mesiace však táto osvedčená taktika nefungovala. Privykli si snáď tie morské potvory na hluk? Dokázali nejakým spôsobom rozpoznať natiahnuté siete a vyhnúť sa im? Ani líška by dvakrát nevkročila do klietky, poučila by sa z prvej nepeknej príhody. Možno to chcelo zmeniť zaužívané spôsoby.

„Dohodli sme sa s chlapmi od Rolanda, že skúsime spojiť sily,“ povedal jedného rána Filipovi jeho otec Šimon.

„A ako?“ zaujímalo mladíka.

„Povráva sa, že na Chulskom jazere sa osvedčilo lovenie pomocou

obrovskej siete, ktorú držali dve skupiny chlapov priamo z brehu. Že sa im takto podaril taký úlovok, aký nemali za celý týždeň dokopy.“

„No neviem, moc sa mi to nepozdáva... a navyše, ak je v jazere naozaj nedostatok rýb,

aj tak nič nechytíme.“ odpovedal Filip.

„Ty musíš hneď všetko vidieť negatívne,“ vybuchol otec. „Skúsiť to môžeme. Potom sa uvidí, čo a ako.“

V tú noc priniesli chlapi od Rolanda obrovskú sieť, takú, akú Filip ešte nevidel. Musela mať najmenej tristo dvadsať metrov. Prišlo mu, že na jej obsluhu bude treba aspoň dve desiatky chlapov.

„Spolu s Filipom je nás deväť. Koľko je rolandovcov?“ spýtal sa Ondrej svojho brata.

„Ich je pätnásť,“ prišla odpoveď.

„To by mohlo stačiť...“

„Treba ale počítať s tým, že značné množstvo chlapov bude na člnoch ťahať sieť po vode.“

„Ehm, hej... to už znie horšie.“

K večeru sa pomaly začal dvíhať vietor, ako dáke zlé znamenie. Filipovi sa to veľmi nepáčilo. Ani jeho otec nebol nadšený. „Musíme na to ísť dnes,“ vravel Šimon svojim mužom. „Tá vec je požičaná a aj tak nemôžeme bez úlovku čakať dlhšie...“

Rozpršalo sa. Chlapi začali s prípravou siete. Na jednej strane stálo za sebou päť Šimonových chlapov držiac ťažké lano, o niekoľko stoviek metrov bolo prichystaných sedem Rolandových ľudí, ktorí mali na starosť druhú stranu. Tri drevené lode – so štyrmi chlapmi na každej – ťahali sieť čo najďalej od brehu.

Filip stál štvrtý v poradí v otcovej skupine. Za ním bol strýko Ondrej. Len čo by muži z loďky sieť pustili, tí, čo stáli na pevnej zemi, ju mali postupne ťahať na breh dúfajúc, že sa im tak podarí zachytiť čo možno najviac rýb. Bola to známa taktika, v týchto končinách však nevelmi používaná a prakticky nikto s ňou nemal skúsenosti.

„Trochu mám obavy kvôli veľkosti tej ozruty,“ povedal zozadu Ondrej svojmu synovcovi. „Ešte nikdy som s niečím takým nerobil a myslím, že ani tvoj otec.“

Muži z lodí dávali na breh znamenie ohnivými fakľami, že už sú v najvzdialenejšom možnom bode, kam možno sieť natiahnuť, a že ju teda

púšťajú do vody. Chlapi z ľavej aj pravej strany ukazovali, že sú pripravený ťahať.

Silno sa rozpršalo. Lejak, vietor a tma pripadali Filipovi ako traja démoni škeriaci sa na neho odkiaľsi z kúta. „Ideme na to. Ťahajte!“ zakričal Šimon.

Filip sa zaprel, čo to šlo. Škrípala zubami a vrčal ako pes na reťazi, pred ktorým niekto máva kusom mäsa. Napodiv sa zdalo, že sa sieť skutočne pohybuje. „Funguje to!“ zakričal rozradostene. Po chvíli si už celý premočený od stále silnejšieho dažďa uvedomil, že čosi asi chytili a nech už to bolo čokoľvek – od všadeprítomných skál, cez ryby až po dáky potopený čln – malo to svoju váhu. Avšak na mokrých klzkých kameňoch zmiešaných s blatom sa mu kráčalo čím ďalej tým horšie, lano sa takmer zastavilo a bolo natoľko vlhké, že sa mu z rúk začalo pomaly vyšmykovať. Snažil sa ho udržať čo to len šlo, ale mokrá tkanina mu prechádzala popod ruky a rezala ho do dlaní tak ostro, akoby po nej tancoval plameň posilnený horľavinou. K tomu ešte fúkal silný vietor z ľavej strany, takže sa mladík knísal sem a tam želajúc si, aby to už skončilo. Oblohu preťal nečakaný a jasný blesk. Zadunelo.

„Už... už nemôžem, nejde to!“ ozvalo sa zozadu. „Je to príliš nebezpečné.“ Nato sa lano trhlo a muži pred Filipom popadali jeden po druhom. Silný náraz stiahol na klzkých kameňoch k zemi aj jeho. „Au, au,“ zajojkal celý doráňaný a doudieraný. Snažil sa vstať s lanom v ruke, ale nešlo to, lano akoby si robilo čo chcelo. Chlapi ťahali jeden dopredu, ďalší dozadu až si po chvíli uvedomili, že čosi nie je v poriadku. Spredu zaznievali nadávky. Patrili Šimonovi. „Čo je, čo sa stalo?“ pýtal sa jeden z mužov stojaci hneď za ním. „Lano. Utrhlo sa od zvyšku siete,“ zahlásil hodiac kus tkaniny do kaluže pod ním.

„Toto jazero je asi zakliate,“ povedal si Filip pre seba a sadol si na vyvýšený oblý kameň.

Po noci plnej sklamaní a zúfania z ďalšej nevydarenej akcie sa Filip so svojím otcom vracali pešky domov. Obaja mlčali tíško pohrúžení do svojho vnútorného sveta, akoby sa nachádzali na nejakom opustenom ostrove. Doprostred mesta sa postavil akýsi muž v strednom veku a čosi hlasno kričal. Okolo neho sa zbehol hlúčik zvedavcov. Filip si to všimol, i keď tomu spočiatku neprikladal veľkú váhu. „Ďalší pomätenec čo

ohlasuje Boží súd,“ pomyslel si, „takých tu už bolo.“ Jeho otec si muža ani nevšimol. Zabočili do vedľajšej ulice a toho „pojašenca“ stratili z dohľadu.

No akési reči sa predsa šírili. Niektorí ľudia si začali niečo šepkať, iní vyľakane bežali do svojich príbytkov a ďalší urýchlene balili svoje ťažko pripravené pouličné stánky, ako by v dialave zazreli plamene požiaru. Šimon sa zastavil u jedného predajcu, ktorý v rýchlosti tiež balil svoje malé živobytie.

„Čo je, čo sa deje?“

„Jeruzalem. Rimania tam pobili množstvo našich, vraj pripravovali nejaké povstanie či čo, a vojaci ich pochytili ešte za tmy. Teraz sa mstia. Čochvília tu môžeme očakávať rímske légie.“

Filip len ťažko skrýval údiv. Vo svojom živote ešte niečo podobného nezažil. Myšlienka hrdinného boja proti rímskej moci mu nebola vzdialená, túžil po obdive, túžil byť ako bojovník Eliam, veľký služobník kráľa Dávida.

„Čo? Ako k tomu došlo?“ spýtal sa Šimon

„Čo... čo ja viem, dofrasa?! Nieкто zradil. Rimania vždy môžu niekoho podplatiť, uniesť ti dieťa... ja neviem, vydierať ťa... Preboha, čo len budem robiť? Ja... pomáhal som verbovať, viete? Moja dcéra bola spojkou, odovzdávala informácie medzi Jeruzalemom a Betsaidou. Ale prípravy boli len v začiatkoch, museli to strašne pobabrať aj tí naši.“

Predajcove oči boli plné hrôzy, akoby už začínal pociťovať muky, ktoré si na ľudí ako je on rímska moc pripravila. Triasol sa, veci mu vypadávali z rúk a hapkal. Vedel, že to má spočítané. V rýchlosti nakladal svoj nevelký majetok na vozík pripútaný k mule, avšak väčšina jeho vecí skončila na zemi. Po chvíli si uvedomil márnosť svojho počínania. „Musím ísť, schovať aspoň rodinu... na čo som sa to len dal nahovoriť...“ povedal traslavým hlasom, ako dáky duch, zanechal svoj malý vozík aj so zvieratom a už ho nebolo.

Slnko vysoko na oblohe páliło ako rozžhavené ohnisko, keď prišli prvé okupačné jednotky. Vojaci tvorili dlhé rady a stáli po dvoch vedľa seba. Mali ocelové prilby a brnenie, takže sa v žiari svetla blyštali ako povrch vody či vzácne kamienky. V jednej ruke držali kopije, ktoré niekoľkonásobne predlžovali ich ruky a v druhej zas pevne zvierali veľké červené štíty so znakmi impéria. Ich tváre boli cudzokrajné, nepriateľsky a až neludsky desivé. Na čele jednotky sa na koni niesol jej veliteľ. Ten

pravačkou držal oťaže zvierata a ľavú ruku mal povýšenecky vbok, ako keby sa jednalo o samotného prefekta.

Veliteľ zoskočil zo svojho koňa a niečo povedal jednému zo svojich vojakov. Ten potom privolal ďalších. Vykopli dvere protiláhlého domu a niekoľko mužov vbehlo dnu. Ďalší vojaci zatiaľ postupovali ďalej do mesta. Filip pozoroval scénu cez malý otvor uprostred drevených dverí. Jeho matka s malou sestrou sa krčili vzadu pri stene, tíško vzlykajúc, zatiaľ čo otec bol po jeho pravej strane a v ruke zvieral dlhý nôž na porciovanie rýb.

„Bože, to je strašné,“ zamrmal Filip, „čo budeme robiť?“

„Ak sem prídu, podám si ich!“ prehlásil sebavedomo jeho otec.

„Čo? Zbláznil si sa? Ako chceš bojovať proti piatim, šiestim ozbrojeným mužom?“

„Je mi to jedno. Tamtí sa mne po dome len tak kutrať nebudú!“

„Veď si do rebélie ani nebol zapojený.“

„Nie, ale nikdy nevieš, čo im behá po rozume.“

Ubehla asi polhodina. Z mnohých domov vychádzali krvavočervené plamene ako akýsi svedkovia nevitanej návštevy. Vonku bolo počuť rev zajatých mužov, ktorí sa šarpali a hádzali ako tigre a iné prapodivné čudá z ďalekých krajín, čo si Rimania ukazovali vo svojich slávnych amfiteátroch a desivých večierkoch. Ženy a deti odsúdencom vzlykali a naťahovali sa za svojimi milovanými, zatiaľ čo domáce zvieratá štekali, mečali a kodkodákali, akoby cítili dáky nevysvetliteľný úkaz. Modrú oblohu kde-tu zakrývala černota dymu, zatiaľ čo vzduch bol ťažký, nedýchatelný a štiplavý. Do Šimonovho domu prenikal zvuk štrngania. „Okovy,“ šepol jeho syn.

Vojaci začali postupne hromadiť svojich väzňov. Muži spútaní ťažkými reťazami kráčali za sebou v jednom dlhom rade. Niektorí pôsobili odovzdane, iní sa ešte búrili. Takí zväčša dostali ranu bičom, po ktorej padli na zem, kde schytali ešte pár kopancov. Neúspešní povstalci, výkvet Izraela, tí najsilnejší, najschopnejší a najudatnejší tvorili dlhý rad ztročených, zbitých a ponížených. Rím opäť vyhral.

#

Obyvatelia Betsaidy dobre vedeli, že odchodom Rimanov sa ich hrôzy zďaleka neskončili. Ako tomu bývalo už mnohokrát v minulosti, štátna moc vedela nafúknuť udalosti do obludných rozmerov, takže z malých

lokálnych nepokojov sa robili veľké povstania, a z väčších rebélií rovno ohrozenie impéria a puč s cieľom zosadiť či zavraždiť rímskeho cisára.

Zanedlho začali prichádzať prvé správy o súdnych procesoch. Zadržaní dostali za trest bičovanie, iní šli na dlhé roky do vyhnanstva a nemálo dostalo trest najprísnejší a najhanebnejší – trest smrti ukrižovaním. Celá galilejská oblasť upadla do smútku a apatie. Ženy odsúdencov na smrť chodili po uliciach nariekajúc a hlasno volajúc o zľutovanie, ďalší si sypali prach na hlavu a nariekali nad osudom Izraela a tí, čo boli do rebélie sami zapojení, no ako zázrakom unikli trestu, sa triasli vo svojich norách a skrýšach, ako sa myš trasie pred pomaly sa blížiacou mačkou. Mnohí si radšej sami vzali život, než by mali riskovať, že skončia ukrutnou smrťou na tom dreve hanby zvanom kríž.

Keď nastal deň rímskeho hnevu, ktorý bol vopred ohlásený, prišlo sa na odsúdencov pozrieť celé mesto. Muselo. Rímska orlica okázalo prezentovala svoju moc a hlavne krutosť, ktorou ponížovala a ničila tých, ktorí sa jej postavili. Niečo podobného sa v Betsaide neudialo už takmer štyridsať rokov a tí mladší o križovaní počuli len z hrozivých výpovedí svojich rodičov a starkých.

Filip blúdil dlhými ulicami ľudských tiel, ktoré sa rôzne vlnili, zvyšovali a znižovali. Pred touto hradbou bola ďalšia, pred ňou ďalšia a nakoniec ešte jedna, takže zo samotného procesu nič nevidel. Jediné čo zreteľne vnímal bol len zvýšený nárek, keď práve okolo prechádzal ďalší odsúdenec. Svojich rodičov a sestru v dave už dávno stratil.

„Ahoj Filip,“ započul tichý, takmer nepočuteľný hlas, „aj vás vytiahli vojaci z domu, na túto ohavnosť?“

„Matúš! Ahoj, áno, otec sa trochu búril, no matkine slzy a hlavne rana do tváre ho trochu uzemnili.“

„Je to strašné... môjho strýka zatkli.“

„Ach, to je mi ľúto. Chcú ho... ukrižovať?“

„Nie, nie. Poslali ho na päť rokov na galeje. Mama to aj tak nevie prežiť, mám o ňu trochu starosť, vieš.“

„Dofrasa, Matúš. Koľko rokov ešte budeme musieť takto živiť?! Každý deň sa modlím k Bohu, aby nám konečne poslal toho Mesiáša, Spasiteľa, ktorého nám prisľúbil. Ten nás zachráni, ten porazí týchto uctievačov démonov. Nevieť, či sa ho dožijem, ale ak áno, tak by som mu nohy vybozkával a pokojne položil aj svoj život za neho a za Izrael. Každý

jeden deň sa modlím, prosím o tú chvíľu, aby som ho mohol aspoň na moment zazrieť na vlastné oči.“

V tom prešiel popri chlapcoch rímsky žoldnier, tak na chvíľu obaja stíchli zelení ako morské riasy. Vojak sa na nich povýšenecky pozrel a hoci sa snažil udržať si patričnú vážnosť a odmeranosť, predsa sa jemne pousmial nad domnelou nízkosťou týchto ľudí. Potom ale zvrátil čelo, akoby sa hneval sám na seba, otočil hlavu a pokračoval v ceste.

„Pche, idiot, zaslúžil by po papuli. Aj s celou tou svojou légiou, čo sa tu dohnala.“ utrúsil Filip.

„Čo?... Ech, prepáč, prepočul som ťa,“ priznal sa záдумčivý Matúš. „Pomaly pôjdem, chcem ešte nájsť malého Timoteja... to je môj bratranec, syn...“

„Ja viem,“ prišla odpoveď.

Filip sa prechádzal davom celé hodiny. Bol ako v tranze, takže mu to ani tak dlho nepripadalo. Zblízka nevidel ani jediného odsúdenca, len množiace sa kríže hore na kopci. Na ceste smrti ostali len kusy odevov, kde-tu zub, kaluže krvi dokonca odtrhnutý palec. To všetko sa premiešavalo s neľudským revom, ktorý vychádzal z tej prekliatej hory.

Ako dlho bude musieť Izrael ešte čakať na svojho Mesiáša a vojvodu?

I.2

„A požehnaný buď Ty, Pán, náš Boh, Kráľ vesmíru,“ dokončil farizej prvú časť pravidelných sobotných modlitieb. Jeho vysoká a mohutná postava doslova kontrastovala s malým stolíkom za ktorým stál. Mužný a hlboký hlas sa zaznieval po malej miestnosti, kde sedelo nemnoho modliacich sa Izraelitov. Dnu prenikalo jasné svetlo a teplo z vonku, ktoré narážalo na prítomie a chladnú odcudzenosť domu modlitby. Medzi modliacimi bol aj Filip so svojou rodinou.

Jeho matka sedela tíško, vyrovnane, ponorená do modlitby, ako dáka mramorová socha rímskej bohyně. Otec sa však dokázal sústrediť len veľmi ťažko. Tu a tam sa vrtel, díval sa raz hore, raz dolu, jeho palce sa triasli, občas sa škrabal po ruke, aby tak zahnal vnútorný nepokoj. „Boha si treba uzmierovať, ale raz za čas by som doprial jeho bohatým služobníkom trochu toho zdravého potu a zopár pekných mozolí,“ hovorieval. Malá sestrička sedela s otvorenou pusou, komolila slová modlitby ako ich vedela a evidentne nerozumela ničomu naokolo. Postupne však dospeje.

„Určite ste sa aj vy dopočuli o akomsi podivínovi žijúcom na púšti, ktorý „očisťuje“ ľudí od ich hriechov ponáraním do vody,“ spustil znenazdajky na konci stretnutia prednášajúci farizej. „Hovorí,“ pokračoval, „že je hlásateľom príchodu Mesiáša, ktorý je už medzi nami. Ján sa volá tento takzvaný „prorok.“ Varujem vás, majte sa na pozore pred tým barbarom, ktorý sa znenazdajky vynoril z púšte ako príznak. Jeho hlásanie odporuje učeniu posvätných listov Tóry. Nenechajte sa zviest do bludu, ako mnohí jeho nasledovníci. Len Boh nás môže očisťovať od previnení, nikdy nie človek!“

Filip pocítil zúrivy odpor k tomu púštnemu mužovi. Nie je azda

rímske jarmo trestom práve za takýchto falošných kriklúňov, ktorí odvádzajú ľud z pravej cesty? Nebolo ponižujúce odhalenie povstania – ešte pred tým, než vôbec začalo! – vinou ich odklonu od učenia Tóry? Ako môže hriešnik očisťovať hriechy druhých!? Čo to všetko má zasa znamenať?

Prešlo niekoľko dní a mladý rybár sedel na brehu Galilejského jazera pod natihnutou plachtou, ktorá ho schovávala pred neprijemne páliacim slnkom. Kontroloval predné a zadné záchytné laná na sieti. Na vrchnom – mohutnejšom – prezeral všetky korky, ktoré slúžili na nadnášanie vodnej pasce. Spodné lano zas bolo ukončené závažiami, ktoré ponárali sieť hlbšie do vôd. Obe laná museli byť v poriadku, aby bol lov čo najúspešnejší. Jeho otec so strýkom Ondrejom zatiaľ sedeli v člne pri brehu jazera a hádzali mĺkve pohľady na lesknúcu sa hladinu vody.

Chlapec preberal lano meter po metre, keď si zrazu všimol, že sa k brehu približoval akýsi muž. Na prvý pohľad sa od ostatných ľudí veľmi nelíšil. Dlhšie vlasy mu povievali v jemnom poryve vetra, jeho šaty sa tiahli až pod kolená, ako sa v týchto krajoch bežne nosievalo, a sandále z kože, ktoré mal obuté, ho chránili pred kamenistým povrchom po ktorom kráčal. Len jeho hebká a na pohľad jemná pleť, akoby kontrastovala s drsnou frizúrou miestnych tvrdých chlapov. Filipovi sa na tom človeku čosi nezдалo. Ale čo? Snáď len, že nie je z Betsaidy, keby bol, určite by ho už videl niekedy pred tým.

Cudzinec kráčal po pobreží plnom väčších aj menších kameňov, niektoré boli veľmi špicaté, iné menej. Napriek tomu mu chôdza nerobila žiadne problémy. Išiel vyrovnane, dôstojne, nikam sa neponáhľal. Takto došiel až na miesto kde sa stretávala zem s vodou, no vôbec sa nezastavil, pokračoval ďalej do teplých vôd sladkovodného jazera a pomalým krokom sa približoval k člnu, kde sedeli Šimon s Ondrejom.

Filip si na chvíľu myslel, že asi spí a sníva, lebo to nemohla byť realita. „Zbláznil sa ten človek?“ zamrmlal si pre seba. Mladík sa postavil a podišiel pár metrov od svojho stanu hľadiac na tú podivnú scénu. Zrazu si uvedomil, že je zrejme úplne sám, kto si toho muža všimol. Všetci ostatní rybári na pláži boli plne zamestnaní opravárenskými prácami, preberaním chudobného úlovku, či živými debatami o budúcnosti.

Šimon prichádzajúceho muža vôbec nezbadal, sedel otočený na opačnú stranu. Zato jeho brat ho spozoroval. Dvihol hlavu a na podivného návštevníka hľadel tak neveriacky, akoby práve zbadal najdôležitejšiu vec

svojho života. Ondrej štuchol do svojho spoločníka, zatiaľ čo sa muž prebrodil až k člnu. Začali si navzájom niečo hovoriť. On vo vode, oni na člne. Po krátkej debata obaja chytili cudzinca a vytiahli ho dnu, akoby bola loď ukotvená na brehu jazera a nie desiatky metrov od neho. Filip nehybne stál a pozorujúc celú bizarnú scénu sa nezmohol na jediné slovo, či myšlienku. Čas sa zastavil. „Čo to tam stvárajú?“ utrúsil nakoniec.

Všetci traja sedeli v člne istú chvíľu. Podivný muž čosi vysvetľoval prekvapeným námorníkom, ako učiteľ svojim žiakom. Ondrej mu semtam položil nejakú otázku, zatiaľ čo Šimon len hľadel pred seba zjavne nechápajúc, čo sa to vlastne deje. Napokon sa aj on čosi spýtal, na čo mu návštevník pohotovo odpovedal. Po chvíli začali rybári veslovať smerom k pobrežiu. Pristavili loďku čo najbližšie k pevnine a cudzinec zoskočil do miest, kde mu voda siahala ledva po členky, ako dáky starý námorný harcovník.

Pomaly prechádzal okolo mužov na pobreží a opäť ho nikto z nich nezbadal. Filip stále postával pred plachtou a na cudzinca udivene hľadel. Všimol si, že jeho šaty sú úplne suché, napriek tomu, že pred chvíľou bol až po hrud' vo vode. Znenazdania ho striaslo. „Bří. Čo to... Čo to malo znamenať?“ začudoval sa.

S otcom sa Filip opäť stretol až o niekoľko hodín doma. Sedeli na rozprestretej dečke, na ktorej zvykli podávať obed. Pred sebou mali misky s jedlom, no ani jeden sa ich nechtyl. „Akýsi ste zakríknutí,“ ozvala sa znenazdajky matka. „Čo je, stalo sa niečo?“ Filip hodil letný pohľad na svojho prísediaceho otca, ktorému moc do reči nebolo. „Ako ti to len povedať, Anna. Stretol som dnes jedného cudzinca... Ježiš, volal sa,“ začal pomaly Šimon. „Predstav si, prebrodil sa cez vodu až k člnu, kde som bol aj s Ondrejom. Chcel, aby sme ho vytiahli hore. Bol som proti tomu, chcel som, aby odtiahol odkiaľ prišiel, starostí teraz máme nad hlavu, bol som unavený po nočnej šichte. Ale ten muž sa nenechal odradiť a Ondrej ma nakoniec presvedčil, aby sme ho vytiahli hore.“

„Vážne? To je divné...“ odpovedala matka mierne zarazená. „Bol to nejaký rybár?“

Šimon na ňu hodil unavený pohľad a, akoby prepočul ženinu otázku, pokračoval: „... a ten muž nám začal hovoriť také zvláštne veci. O Božom kráľovstve, že nie je z tohto sveta, o spáse, o tom, že sa teraz všetko zmení. Ani som ho moc nevnímam, zato Ondrej bol vo vytržení. Dokonca povedal jednu takú zvláštnu vetu: „Čoskoro nadíde doba, kedy z vás urobím rybárov ľudí.““

Matka tíško stála, uvažovala o tom, čo jej práve bolo povedané. „Udivuje ma, že ťa to tak zobralo, Šimon,“ zahlásila napokon s úsmevom na tvári, aký vedia vyčarovať len starostlivé gazdiné. „Ty a duchovno ste k sebe vždy hľadali cestu len veľmi ťažko. Možno to bol len ďalší z potulných kazateľov. Každú chvíľu sa raz tu raz tam niekto objaví, aby ohlasoval Božiu vôľu. Však sa spýtaj mojej mamy, koľko takých ona zažila. Všetci ohlasovali veľké veci a väčšina z nich boli šarlatáni. Aj sami predstavení v synagógach proti nim varujú.“ Filip len súhlasne prikyvoval.

„Tento je ale iný,“ nedal sa odradiť otec. „Má v sebe zvláštnu silu meniť veci. Veď primäl mňa, Šimona, aby som ho vytiahol z vody na palubu a potom ho počúval! To nie je obyčajný potulný kazateľ; tento má moc.“

Časom sa ukázalo, že sa Šimon dostal do užšieho okruhu cudzinca, ktorý začal kázať na uliciach, vyučovať v synagógach a oslovoval davy ako dáky skúsený rímsky orátor, pravda preoblečený za chudobného muža z Judey. Šimonov syn to nechápal, veď otec bol prostý muž tvrdej roboty a občas aj tvrdých slov. Nikdy nebol založený nábožensky, aj keď v Boha úprimne veril. Teda... aspoň sa tak tváril. „Nikto na svete ma nepresvedčí, že sa stýkaš so synom Boha,“ hovoril Filip opakovane svojmu otcovi v nervóznom tóne. „Áno, rybári húfne utekajú za Ježišom, lebo pomocou akýchsi čarov naplnil jazero opäť rybami. Galilejských rybárov tým zachránil. No za našimi chrbtami sa na nás dívajú ako na podivínov. Moji priatelia sa odo mňa otáčajú. A za čo? Lebo môj otec uveril nejakému Nazaretčanovi – či odkiaľ je – že má zvláštne poslanie z neba?! Pche, veď je to smiešne!“

V celej galilejskej oblasti sa začalo o potulnom kazateľovi menom Ježiš rozprávať. Že to nie je len ďalší obyčajný rečník, ale že robí aj veľké zázraky. Slepí vidia, chromí chodia. Hovorilo sa, že jedným z jeho najvernejších sú aj rybári z Betsaidy Šimon a jeho brat Ondrej. Filip to ťažko niesol. Pri „zázraku“ naplnenia vôd rybami nebol, keďže mal v ten deň isté povinnosti doma. Odmietal uveriť, že za to mohol ten človek. Mohlo byť tisíc spôsobov, ako sa tie ryby v jazere opäť ocitli, akurát... že ho nenapadlo ani jeden. To pre Filipa na situácii ale nič nemenilo. Ani jeho matka nebola z otca nadšená, ale jej prosby narážali na manželovu nezvyčajne kamennú tvár a do jeho srdca sa nedostali. To už patrilo inému človeku.

Stará mama Elena, Annina matka, ležala na posteli v dolnej časti domu trpiac veľké bolesti a neraz sa vo svojom delíriu rozprávala sama so sebou, akoby bol v jej izbe ešte niekto iný. Raz si zavolała všetkých členov domu, aby im povedala smutnú novinu, „bliži sa to, už to cítim.“

„Ale čo, babička?“ zaujímalo malú Martu, ktorá práve žmolila v malých nemotorných rúčkach bábiku zošúľanú z rôznych kusov látok.

„Babička vás čoskoro opustí... ale nebuď smutná, moja. Taký je život. Je ako lúčny kvietok, ktorý vyrastie do nádherných tvarov potešujúc tým ľudí i zvieratá. Ale príde zima, kvietky zmiznú a ostanú len holé a chladné skaly. A hoci... a hoci starých rastlín po zime už niet, prichádzajú po nich nové, rovnako pekné, ak nie ešte krajšie. Ty si taký nový lúčny kvietok, Martička moja.“

Dievčatko akoby chápalo význam slov svojej starkej a ešte ju so slzami v očkách naposledy objalo a pobožkalo.

„Budeš mi chýbať starká, chcem byť taká ako ty,“ povedalo. Potom ju Filip zobral do druhej miestnosti, kde sa snažil odvieť jej pozornosť trochu iným smerom.

V tú noc sa Elene pohoršilo natoľko, že rodina očakávala, že sa starká rána už nedožije. V predsieni hlasno tresli dvere, ako akési neblahé znamenie. A skutočne: otec bežal za svojim „veľkým učiteľom.“

Druhý deň bolo pod mrakom, občas zapršalo. Šimon zaklopal a vošiel dnu. Za ním nasledoval ten Ježiš. Hoci bol hosť poriadne premočený, jeho hosť bol suchý. Zase. Na pozdrav sa jemne pousmial na Filipa, ktorý však svoj pohľad otočil do druhej strany. S podvodníkmi sa zdravíť nemieni. Ježiš sa následne rovnako pozrel aj na Annu. Falošne sa naň pousmiala. Len malá Marta sa mu prihovorila:

„Ahoj, ty si ten ujo, o ktorom oco stále rozpráva?“

„Áno, to som ja, Marta“ prišla odpoveď.

„Uzdrav, prosím, moju babičku, lebo je veľmi chorá.“

„Neboj sa, maličká, tvoja babička bude žiť.“

Filip sa na cudzinca pozrel ostrým, priamym a nepriateľským pohľadom, akoby pred ním stálo všetko zlo sveta v zhmotnenej podobe. Chrapčal a funel, ale na slovo sa nezmohol. Otočil sa a rýchlo vybehol von, do dažďa. Zabuchol dvere. „Ten klamár!“ zavrčal. „To si naozaj myslíš, že sme všetci takí hlúpi!? Som zvedavý, čo povie, keď sa mu tie jeho čary nepodaria.“

Chlapec postával vonku. Chodil hore a dole, hoci bolo chladno, akoby sa počasie nad Izraelom úplne zbláznilo. Triaslo ho, bol celý premočený, ale nemal kam ísť a dovnútra vkročiť nehodlal – aspoň kým neodíde ten človek. Zrazu začul spoza dverí nejaký lomoz. Zdal sa byť viac radostný než smútočný. Ale to predsa... nemohla byť pravda. Len malá sestrička vybehla po chvíli von a kričala: „babička žije, babička žije!“

„Čo to hovoríš?“ osopil sa na ňu jej brat, „veď žila aj predtým.“

„Áno, ale teraz je zdravá, už môže chodiť a rozpráva! Poď sa pozrieť, poď!“

„Už som ti hovoril, že nemáš klamať. Si obyčajná malá klamárka!“

„Nie som!“ odpovedala malá sestrička a so slzami v očiach a opäť vbehla dnu.

Filip chodil nahnevaný hore a dolu ešte nejakú chvíľu, keď sa otvorili dvere a v nich stál on. Ježiš. Niečim bol zvláštny, ale nebol až tak výnimočný, ako o ňom všetci rozprávali. Predsa mal Filip v tom momente pocit, že nedokáže pohnúť žiadnym údom svojho tela. Bol ako solný stĺp, na ktorý sa premenila Lótova žena. Muž sa otočil a pomalým krokom odchádzal. Dvere ostali pootvorené. Filip po chvíli desivého precitnutia vošiel dnu.

Na posteli sedela stará žena, okolo nej boli jej potomkovia – dcéra, jej manžel, podarená vnučka. Anna jej podávala misku s vodou, malá Marta skákala radosťou a Šimon len tak postával a usmieval sa.

„Babka?“

„Ahoj Filip.“

„Si... si v poriadku?“, spýtal sa prekvapený chlapec.

„Áno, nič mi nie je. Už dávno som sa necítila tak dobre. To Ježiš...“

„Nie, nie! Nehovor o tom človeku.“

Filip si sadol a premýšľal. Vlastne sa snažil premýšľať, ale moc mu to nešlo, mal v hlave zmätok. Ježiš, Ježiš, to meno, ten, kto sa za ním skrýva. Tolčí hovoria, že je falošným prorokom a tolčí zas, že je Mesiáš. Tolčí sa dušujú, že je od diabla a tolčí tvrdia že priniesie Izraelu slávu, slobodu. „Čo ale priniesol nám, našej rodine?“ hovoril si chlapec len tak, pre seba. „Úplne pomiatol otca. A teraz aj starkú. A kto vie koho ešte pomätie.“ Zmocnila sa ho zlosť. Tak je to teda! Ešte zopár takých čarov a zvedie celé mesto.

Ježiš, syn tesára, sa stával v Galilei známou osobou. Ľud šíril chýry o jeho podivných liečiteľských schopnostiach. Oblasťou sa šírila zvedavosť miešaná so strachom, nádej striedajúca neistotu. Čo je tento človek vlastne zač? Začalo sa hovoriť, že ustanovil akúsi skupinku najbližších. Desať, či dvanásť mužov, rôznych nízkych profesií. A Šimon, Filipov otec, medzi nimi. Čo však bolo pre chlapca horšie, postupne mizli matkine slzy. Vypytovala sa svojho manžela na Ježiša a jej oči žiarili ako dva lampášiky, keď jej o ňom hovoril. Zbláznil sa snáď celý svet?

Raz v noci si Filip vypočul rozhovor medzi rodičmi:

„Vieš čo mi povedal? Povedal mi, že sa od teraz budem volať Peter, a že budem skalou. A na tej skale postaví svoju Cirkev, ktorá nebude nikdy zdolaná bránami pekla.“

„Čo tým myslel?“

„Ja... rozmýšľam nad tým. Ustanovil za hlavu apoštolov, tým som si istý. Ale čo presne odo mňa Boh vyžaduje, neviem. Hádám ohlasovať syna Božieho medzi pospolitým ľudom. Hovoriť o zázrakoch, ktorých som bol svedkom. Rozprával nám aj o iných veciach, ale nerozumiem im.“

„A čo také?“

„Hovoril, že prišiel pre celý svet, nie len pre Izrael. A ešte niekoľkokrát povedal, že ho zabijú, že zomrie. Ale že nakoniec vstane z mŕtvych.“

„Vstane z mŕtvych?“

„Áno, presne takto to povedal, ale vôbec nechápem, čo tým mohol myslieť.“

Už, už sa chcel Filip ozvať, ale potom sa zastavil. „Ále, kašľať na to. To ich spoločenstvo, tá ich „cirkev,“ či ako to nazývajú – vskutku, divné slovo – sa skôr či neskôr rozpadne a každý sa vráti ku svojmu remeslu, ktoré vykonával pred tým. Ježiš skončí v zabudnutí ako všetci ostatní kazatelia a divotvorcovia pred ním. Z veľkého Petra sa opäť stane malý Šimon a bude tam, kde bol aj pred tým: sedieť vo svojej loďke a preklínať svoje siete, že sa do nich zase nič nechtylo.“ Mladík sa otočil a tvrdo zaspal.

Nadišla sobota, a Ježiš opäť kázal na dolnom nádvorí, ako už toľkokrát pred tým. Filip väčšinou na tieto zhromaždenia nechodieval, ale tento krát sa išiel pozrieť. Chcel opäť vidieť toho muža, ale hlavne chcel počuť čo bude hovoriť. V duchu si predstavoval, ako ho chytil za slovo a odhalil tak

jeho podvody. Ale v kútiku duše chcel poznať pravdu, ako to vlastne je s týmto človekom, s týmto nevidaným javom a záhadou.

Prišiel až k dolnému nádvoriu, keď tu zbadal veľký zástup ľudí. Boli tam starí aj mladí, ženy aj muži, usadení ako na dákej mestskej slávnosti. Filip sa pomaličky prikradol a sadol si medzi hlúčik načúvajúcich do tieňa tak, aby ho nebolo vidieť. Ďalej vpredu si všimol sedieť svojho otca, strýka Ondreja a ďalších mužov, „apostolov.“ „No, to je mi pekná skupinka,“ povedal si pre seba.

Ježiš hovoril a všetci ho počúvali: „K čomu prirovnáme Božie kráľovstvo, alebo akým podobenstvom ho znázorníme?“ otočil sa a pozeral na prísediacich. „Je ako horčičné zrnko. Keď ho sejú do zeme, je najmenšie zo všetkých semien na zemi, ale keď sa zaseje, vzíde, prerastie všetky byliny a vyháňa veľké konáre, takže v jeho tóni môžu hniezdiť nebeské vtáky.“

Ako sa tak prechádzal okolo prísediacich a rečnil, dvihol sa silný prašný vietor, takže si mnohí museli prikryť tváre. Aj Filipovi sa dostalo do očí nečistôt, takže ich privieral že chvíľu nič nevidel. Keď tento úkaz ustal, ozval sa silný škripot, „Sssshh... áááá... ty, ty si syn Boží, viem to, viem to!“ Ľudia po Filipovej pravej strane sa v ľaku rozostúpili a na mieste ostala jedine akási mladá žena. Jej hlas bol neludský, chraplavý, viac mužský, ako ženský. Šaty mala na mnohých miestach roztrhnuté, jej tvár bola obsypaná škrabancami, jej ruky zasa modrinami. Vypadala akoby práve vyšla z hrobu. Ženine oči boli vyháňavé, prchavé, plné nezvyčajne silnej zloby, nenávisť a opovrhnutia. Dýchala zrýchlene a sťažka. „Prišiel si sem, aby si nás vyhnal... aby si zničil, čo sme budovali tak dlho a s takou námahou, všakže?“ vyšlo z jej úst. „Buď ticho, nečistý duch, a vyjdi z nej!“ odpovedal jej kazateľ, ktorý sa úkazu ako jediný nezľakol.

Nato sa žena začala krútiť ako had a zavýjať ako dáka púštna hyena, že ešte aj Filip si musel zakryť uši. Jej ohavný hlas povedal Ježišovi čosi v akomsi nezrozumiteľnom jazyku, takže nikto nerozumel, čo to tá žena vlastne hovorila. Znova povedal: „rozkazujem ti, vyjdi z nej a už do nej nikdy nevstupuj!“ Nato žena upadla do kómy, či spánku. Alebo snáď bola mŕtva? Na mieste sa rozmohlo dusivé ticho. „Veď on ju zabil, čo to nevidíte, ľudia? Ten klamár a zločinec ju pripravil o život!“ začal zrazu vykrikovať akýsi farizej. Dievča sa skutočne ani nepohlo. Ľud bol v napätí očakávajúc, či sa ešte niečo nestane, zatiaľ čo farizej vykrikoval naďalej slová o vrahovi a podliakovi. Vtom však nehybné ženine telo vydalo akýsi hlások, zabručalo a dievča sa posadilo. „Čo je, kde to som, čo sa stalo?“ spýtalo sa značne udivené už normálnym ženským hlasom. Dav vybuchol

radostou a prevolával Ježišovi slávu. Filip stratil kazateľa na chvíľu z dohľadu, a keď sa dav usadil, Ježiša ani jeho učeníkov už nebolo.

Mladík ešte chvíľu sedel na svojom mieste a premýšľal o tom, čo videl. Čo to malo znamenať? Nikdy nič podobného nezažil. Tá žena... rozprávala úplne cudzím hlasom. Ako keby to ani nerozprávala ona, ale niekto iný v nej. Naozaj bola posadnutá nejakým... démonom? Možno bola len chorá, možno... Ale či na tom záleží? Ježiš ju evidentne vyliečil. A pritom sa jej ani nedotkol. Alebo mohlo ísť o divadielko...? Nie, to určite nie. Bolo to príliš silné, desivé, príliš... skutočné. Na druhej strane to neznamená, že Ježiš je syn Boží. Zázračný určite je, to je bez pochyb, ale... odkiaľ sa potom berie jeho sila?

Postavil sa, prešiel pár krokov, keď tu sa k nemu pristavil známy farizej.

„Ty si Filip, syn betsajdskeho rybára Šimona, všakže?“

„Áno, to som.“

„Moje meno je Betsabáš. Náš predstavený by s tebou chcel hovoriť. Oceňujeme, že je z teba dobrý a spravodlivý Žid, synak. Avšak... máme starosť o tvojho otca. Aj matku. Máme starosť o ich duše, o ich posmrtný život. Vieš, kvôli tomuto... údajnému liečiteľovi. Obávame sa, že je v spojení s diablom a jeho mocou vykonáva tieto „zázraky.“ Teba sme však zhliadli ako spravodlivého a čistého pred Bohom. Ty by si im mohol pomôcť. Bol by si ochotný vypočuť si, čo ti náš predstavený chce povedať?“

„Myslím, že áno.“

„Dobre, dostav sa k večeru do synagógy. Môžeš?“

„Môžem.“

„Ale rodičom nič nehovor.“

Ku večeru sa Filip skutočne dostavil do miestneho chrámu.

„Zdravím ťa, mladý Filip, už si očakávaný,“ prihovoriť sa chlapcovi farizej Betsabáš ešte zo schodov do budovy. „Nasleduj ma,“ dodal. Prešli známym priestorom, kde sa modlievali bežní Židia, až do miestnosti, kam smeli len kňazi. V strede stála vážena postava.

„Á, mladý Filip, syn Šimonov,“ povedal muž. „Ja som Eliyahu, predstavený tejto oblasti.“

„Áno pane, poznám vás,“ odvetil Filip.

„Ako sa máš, chlapče, ryby berú?“ spýtal sa s jemným úsmevom veľkňaz.

„Áno, áno... mali sme horšie obdobie, avšak to už je za nami.“

Veľkňaz Eliyahu súhlasne prikývol a potom sa spýtal mladého návštevníka, či vie, prečo ho sem zavolali. Rybár pokrútil hlavou

„Vieš, Filip, máme problém,“ začal predstavený. „Vlastne, ak mám povedať pravdu, veci nie sú dobré. Rimania na nás tlačia, „dajte si veci do poriadku, dajte si veci do poriadku, inak to spravíme my!“ hovoria. Nedávny pokus o revoltu bol veľmi nešťastný nápad, ale ľud sa stále búri. „Dajte nám to a to, dajte nám chlieb, dane sú moc vysoké... a tak ďalej.“ Iste, mnohé z toho je pravda. Ale čo máme robiť, Filip? Máme my, čo by predstavení Izraela, prestať brániť náš ľud a dať sa plne na stranu cisára? Alebo by sme mali vyhlásiť Rímu vojnu? Veď by nás vypálil do základov! A teraz, ako iste vieš, synu, vzniká tu ešte problém s tým... „synom božím.“ Ľud sa dáva na jeho stranu a stáva sa nevypočítateľným. Ľudia nás už nepočúvajú, tak ako ich máme chrániť?! Ako si môžeme byť istí, že Ježiš si nezmyslí „podme zničiť Rím“ a nedopadne to katastrofou? Veď tvrdí, že je Mesiášom, novým Dávidom, na ktorého náš ľud čaká po stáročia a ktorý nás má vykúpiť z tohto otroctva. On ale nie je našou spásou, Filip, on je našou záhubou. Je hrozbou skrytou v hĺbkach vôd, ktorá sa môže vynoriť kedykoľvek, najmä vtedy, keď to námorníci najmenej očakávajú. Však to poznáš trochu chlapče, nie?“

Filip len tíško stál, nezmohol sa na slovo. Veľkňazov prejav bol silný, takmer démonický. Chodil hore a dole s rukami za chrbtom. Občas ukázal jedno zo svojich teatrálnych a pôsobivých gest. Tóny jeho hlasu bol vyššie a nižšie, pokojná mimika jeho tváre sa striedala s pekelným úšklabkom, jeho sivé oči sa zabodávali do najhlbších útrob chlapcovej duše.

„Áno, je pravda, že očakávame mesiáša, ktorý by roztrhol putá, do ktorých sme sa dostali pre naše hriechy pred Bohom. Ale TENTO!! TENTO!! Veď je to presný opak toho, koho nám zvestovali všetci naši proroci! Láska? Pokoj? Nie! Vojnu! Veľký boj, ktorý by oslobodil Izrael a rozšíril jeho slávu až na kraj zeme. Aby sa nás všetci báli, aby sa báli jediného skutočného Boha, Jahveho. Pochop to, Filip. S týmto nás namiesto slávy čaká zatratenie.

Bohužiaľ, tvoj otec podľahol čarom tohto zvodcu. Ale ty môžeš zachrániť česť svojho rodu. Chceme len, aby si nám podával správy o svojom otcovi, aby sme naň mohli dávať pozor, dohliadať na jeho bezpečie a, áno, aby sme mohli chrániť aj Ježiša... pred sebou samým. Aj jeho učeníkov a nasledovníkov. Samozrejme, za službu svojmu národu si zaslúžiš patričnú odmenu. Dajme tomu... jeden strieborný za každú relevantnú informáciu. Spasíš svoj rod a zotrieš jeho hanbu?“

Chlapca viditeľné striaslo. Vždy chcel, aby sa otec prestal hrať na reformátora sveta a vrátil sa zas k svojmu starému remeslu, ktoré ho pred tým vždy tak naplňalo. Ježišovi neveril, ale... dnes poobede tá udalosť... bolo to divné, pôsobivé. Navyše aj starkej sa viditeľne uľavilo po jeho návšteve. Na druhú stranu, Filip bol Židom a jeho predstavení ho žiadali o malú službu. Svojim spôsobom sa cítil byť poctený, že niekto takto vysoko postavený má v neho dôveru. A, samozrejme, dostal by aj nejakú tú odmenu. To neznelo zle. Vlastne to znelo dobre. Možno... príliš dobre.

Už-už chcel kývnuť, aj napriek tomu, že cítil slabú nevoľnosť, keď sa mu zrazu pred očami premietla dávna spomienka. Bol ešte malý a sedel na kolenách svojmu zosnulému starému otcovi.

„Dedo, a čo si robil, čím si sa živil?“ pýtal sa ho.

„Oj, chlapče, celý život som bol rybárom, ako tvoj otec, a ako budeš zaiste aj ty.“

„A mal si rád tú robotu?“

„Nebola to zlá práca, ale to vieš, boli chvíle dobré, aj zlé.“

„Kedy si sa mal zle?“

„Boli časy, keď ryby nebrali, inokedy prišla búrka a zničila mi loďku, prakticky celý môj majetok, dokonca ma podviedli a okradli... Chlapče, pamätaj si, ak ťa niekedy budú chcieť na niečo nahovoriť, a bude to znieť až moc dobre, odmietni to! Chcú ťa podviesť. Ver mi, chlapče, viem, o čom hovorím. Na dohode, o ktorej si myslíš, že všetko vyhráš, všetko stratíš. Sám som kvôli podobnému rozhodnutiu dlhé roky veľmi strádal.“

Filip sa zatackal a hlasno preglgol. „Ja, ja... ešte si to rozmyslím,“ dostal so seba.

„Ale no tak, chlapče, buď rozumný, ak nám teraz pomôžeš, budeme na teba pamätať. Chceš mať predsa rodinu, deti. Možno by sme vedeli zaistiť, aby nie všetci tvoji synovia museli byť rybármi, či roľníkmi. Tu, Betsabáš, by sa stal osobným patrónom tvojho najstaršieho syna, aby sa stal schopným farizejom,“ nedal sa veľkňaz. Jeho pobočník prikývol.

„Nie, nie. Chcem ísť preč, nechajte ma“ spustil nervózne Filip.

„Ako chceš, choď. Ale už sa do tejto synagógy nikdy nevracaj!“

Mladík sa otočil a bežal tak rýchlo, ako to len bolo možné. Dostal sa von do tmy. Utekal ešte nejakú chvíľu, keď precitol a zastavil. Pár metrov napravo zbadal malý lesík. Dobehol až k nemu, hodil sa pod najbližší peň a silno sa rozplakal.

„Je so mnou koniec, som vyvrhel,“ povedal po chvíli so slzami v očiach.

3

I.3

---

33 n.l.
Galilea, provincia Judea (Izrael)

Šimon Peter išiel do mesta Jeruzalem s Ježišom a ostatnými apoštolmi kvôli sviatku Paschy – prechodu Izraelitov cez Červené more. Jeho manželka Anna šla pol dňa popredu a spolu s ňou boli aj ich dve deti. Niekedy kráčali peši, inokedy ich niekto zviezol na voze. Anna bola celú cestu nesvoja a Filip to vedel. Z nejakého dôvodu si myslela, že Ježiša čakajú v meste nepríjemnosti, ale jeho príchod do Jeruzalema bol nakoniec veľmi milý – ľudia ho vítali s palmovými listami v rukách a pozdravmi na perách.

O niekoľko dní už sedel Filip s matkou a sestrou v prenajatom jeruzalemskom hostinci na slávnostnej večeri. Otec im, samozrejme, trochu chýbal. Potom sa vybrali spať. Nad ránom ich prebudil hrmot. Filip sa šiel opýtať, čo sa deje. „Zajali toho Ježiša,“ stroho mu odpovedal jeden z hostí. „Na vlastné oči som videl, ako ho vojaci vliekli v putách,“ dodal. Chlapec mal pocit, že zabudol dýchať. „Č-čože?“ dostal napokon zo seba. „Uhm. Sám si za to mohol, už dávno ho chceli chytiť. A vždy im akosi ušiel. Ale šťastie večne netrvá,“ odpovedal host.

#

Filip nič nehovoril. Zamyslene stál a pozeral do zeme. „Až tak moc

ma to neprekvapuje,“ povedal nakoniec svojej matke, ktorá sedela opodiaľ s rukami na tvári. „Ten Ježiš – nech je akokoľvek zázračným človekom – sa vôbec nepodobá na mesiáša, ktorého náš národ tak dlho očakáva. On Izrael neoslobodí. Ako by mohol? A ak nie je tým za koho sa vydáva, čím potom je? Kto ho poslal? Od koho má všetku tú silu? Ľudia si myslia že od Boha, farizeji tvrdia že od diabla.“ Jeho matka len vzlykala, zdalo sa, akoby ho vôbec nepočúvala. On však pokračoval ďalej, „tak, akoby som si nedal urobiť stolík u kupca s kožušinami, tak v otázke „kto je Ježiš“ nemôžem veriť rybárom a peňažomencom, ale mužom na takéto otázky určeným. Ak sa teda zákonníci obávajú jeho vplyvu a toho, že búri ľud, myslím, že vedia, čo hovoria. Aj tak ho po sviatkoch určite prepustia.“

„Prestaň!“ zahriaklo ho matka. „Ak je to syn Boží, Boh určite dá nejaké strašné znamenie, že sa aj sám Kajfáš bude od strachu triasť pod tým svojim pozláteným stolom!“

O treste sa začalo hovoriť prakticky ihneď. Tridsať rán bičom! Anna plakala pre Ježiša, ale Filip si nebol istý. Rozumel tomu trestu, aj keď až tridsať rán bolo predsa len trochu priveľa. Kristus priniesol do Izraela niečo nového a... možno nebezpečného. Nebol prvým, kto sa o niečo podobného pokúšal. Boli už aj iní kazatelia a tí dopadli rovnako. Dostali sedem rán bičom a bol pokoj.

Mladík to chcel vidieť. Chcel vidieť čo sa bude diať. Ani nevedel prečo. Aj tak nemal čo robiť, ledaže by sediel v hostinskej izbe spolu s matkou a mladšou sestrou. Utiekol preto z hostinca a šiel do ulíc. Obzeral sa okolo seba hľadajúc niekoho, kto by mu poradil, kde bude vykonaný rozsudok. Spýtal sa viacerých okoloidúcich ale každý mu odpovedal rovnako: rozsudok bude vykonaný za múrmi rímskeho paláca, kam sa obyčajný smrteľník nedostane. „Povráva sa ale,“ poradil mu nakoniec jeden muž s turbanom na hlave, „že toho Krista predvedú hore na súdnej tribúne. Tá sa nachádza na zadnom nádvorí rímskeho paláca a je ohraničená múrom a strážená vojakmi. Ale môžeš sa tam dostať, ak sa tam prepcháš, lebo určitý počet spodiny tam púšťajú.“ Presne to potreboval Filip počuť. Poďakoval sa cudzincovi a šiel k bráne. Tú už mali čochvíľa otvárať, takže pri nej stál nemalý zhluk ľudí. Nikto nič nehovoril, ale v ovzduší bolo cítiť nepokoj. Mladík sa medzi nich opatrne zamiešal. Po chvíli si uvedomil, že sa na mieste zhromaždil naozaj veľký zástup. V tom vojaci otvorili masívnu železnú konštrukciu a všetci sa drali vpred. Chlapec sa tlačil vpred dobre si vedomý, že môže ostať vonku za múrmi,

kde by nič nevidel. Chcel byť pritom, keď Ježiša predvedú. V tú chvíľu sa mu to zdalo azda najdôležitejšou vecou na svete. Ale... prečo?

Filip stál uprostred veľkej masy ľudí, všade sa kričalo a skandovalo. Bola to podobné ako pred niekoľkými dňami. Akurát že vtedy ľudia prosili o zlutovanie, kým teraz bažili po krvi. Vpredu pred ním stála tribúna, na ktorej videl rímskych vojakov a židovských predstavených. Medzi nimi stála postava celá zakrvavená s purpurovo červeným plášťom prehodeným cez plecia. Stála smutne, no pokojne. Bola zbitá a dourážaná, no zachovávala si svoj pokoj a dôstojnosť. Filip v tejto postave rozpoznal známú tvár – Ježiša.

Mladík stál a nádvorí a ľudia okolo neho kričali, „ukrižuj! UKRIŽUJ!“ Filip neveril vlastným ušiam. Veď Ježiš už svoj trest dostal, bol zbičovaný, dostal tridsať rán, má problémy vôbec sa udržať na nohách, to už predsa stačí. Ale dav bol nebezpečne sfanatizovaný, ako armáda pod schopným manipulátorom. Neprestal opakovať svoje jednoduché heslo, až ho musel stíšiť sám Pilát pohybom svojej ruky. Poncius čosi hovoril zo svojej tribúny, ale mladík ho dobre nepočul pre neustály šum, ktorý lietal davom tu a tam, ako dáka lastovička.

Rimania predviedli ďalšieho človeka. Kríval a bol v reťaziach, no divoko so sebou hádzal, že s ním mali problém dvaja urastení chlapi. Vydával prapodivné zvuky, rôzne hýkal a hmkal, akoby to ani nebol človek, ale dáky ludoop. „To je Barabáš, ten lúpežník. Na odlahlých miestach prepadával ľudí tak, že ich zozadu udrel kameňom a omráčil. Potom ich okradol a ušiel. Troch či štyroch nešťastníkov takto dokonca zabil. Hlúpy je ako mula, no nebezpečný ako rozzúrený medveď,“ rozhovoril sa akýsi muž stojaci rovno pred Filipom.

Vpredu zrazu začali ľudia kričať „RADŠEJ BARABÁŠA, VYDAJ NÁM BARABÁŠA!“ a tento jednoduchý a tupý pokrik sa šíril ako vlna rad za radom, prevalil sa cez Filipa a pokračoval ešte ďaleko za neho. Pilát sa po chvíli podvolil a davu sa podvolil. Muža v purpurovom odvliekli do útrov vládnej budovy. Teraz to už bolo jasné: Ježiša popravlia.

#

Bolo ešte doobedie, keď vyvliekli Ježiša von aj s jeho veľkým dreveným krížom. Filip ho chcel vidieť, ale nemohol, všade bol zástup

ľudí, niekde prekážali budovy, inde množstvo vojakov. A tak kráčal spolu s Ježišom oddelený len masou tiel, kamenia a vápna. Matku nevidel od rána, otec sa niekde ponevial, nevedel kde. Z veľkého Petra bol malý Šimon.

Prečo to vlastne robí? Prečo ho chce tak strašne vidieť? Nie je to jedno? Ten muž je už vlastne mŕtvy. Asi mi ho je len ľúto, takýto trest nemal nikdy dostať – uzavrel nakoniec mladík v duchu svoj spor.

Rozvášnený a rozhnevaný dav bažiaci po krvi sa meter po metri upokojoval, ako rozbúrené more po búrke. „Na dnešok už toho bolo dosť, poďme domov, veď niekoľkých odsúdencov majú viesť aj budúci týždeň,“ začul mladý rybár odkiaľsi spoza svojho chrbta. „Bodaj by tam vliekli teba, ty hlupák,“ povedal si len tak pre seba a trochu sa nad tou iróniou pousmial.

Filip sa predieral davom, ktorý pomaly, ale iste redol. Prešiel okolo jedného človeka, ďalšieho a ďalšieho, až spomedzi niekoľkých tiel už zazrel Ježiša. Konečne! Mladíkova krátka eufória sa ale veľmi rýchlo premenila na zdesenie. Odsúdenec bol dotrhaný, doškrabaný, tvár mal tak skrvavenú a spuchnutú, že ho bolo ťažké vôbec spoznať. Jeho kroky boli nestále, ťažký kríž ho drtil fyzicky aj psychicky, akoby neniesol jedno drevo, ale snád' celý svet. Nebyť akéhosi cudzinca, ktorý mu s krížom pomáhal, snád' by ho ani neuniesol. Po oboch jeho stranách stáli vojaci, ich mužné a silné telá pokryté pancierom dokonale kontrastovali s úbohovou troskou toho, ktorý stál medzi nimi. Odsúdenec každých pár metrov trošku zastavil, aby nestratil aj ten posledný zvyšok síl ktorý mu ešte zostal, ale vždy, keď tak urobil, žoldáci po ňom šľahli svojimi ľahkými, pohyblivými a diabolsky účinnými korbáčmi. Vzduchom preletel odpudivý ostrý zvuk nasledovaný bolestivým utonutím. Ježiš podišiel niekoľko ťažkých metrov a scéna sa opakovala. Rovnováhu udržiaval len veľmi ťažko, zdalo sa byť nemožné, že by s týmto strašným brvnom, aj napriek pomoci onoho cudzinca, zašiel toľkú cestu až hore na kopec s názvom Lebka. „To je ale nechutné,“ zamrmal ktosi z prizerajúcich.

Filip bol len niekoľko krokov od Krista, zdalo sa mu, že keby sa bol poriadne načiahol, tak by sa aj mohol dotknúť jeho skrvaveného, dotrhaného, špinavého a páchnuceho plášťa. Muž s krížom bol len pár metrov pred ním, keď zrazu zastal, dvihol hlavu a pozrel sa na druhú stranu, do miest, kde stál hlúčik žien. Tie nenadávali a nekliali. Plakali, ako to ženy bežne robievajú. Kristus ženám niečo povedal, ale mladík pre všadeprítomný hluk a istú vzdialenosť nič nepočul len, „plačte... nad

svojimi deťmi!“ Ešte chvíľu čosi ženám rozprával, no vojaci už nemienili ďalej čakať a opäť ho začali šľahať svojimi korbáčmi.

Kráčali nejaký čas. Už nie sú ďaleko pomyslel si Filip, keď priamo pred sebou zazrel horu v tvare lebky. V tom Ježiš zakopol o akýsi hrbol a padol k zemi. Človek, ktorý mu pomáhal niesť kríž, nič nezmožil, keď sa mu ťažké drevo vyšmyklo z rúk a tvrdo dopadlo na Kristov chrbát. Odsúdenec už ani nevládal kričať od náhleho prísunu bolesti. Vojaci spolu s tretím mužom vzali kríž a hodili ho kúsok vedľa. Cudziniec pomohol Ježišovi vstať, zatiaľ čo vojaci opäť pripravili to neznesiteľne ťažké drevo. „Už sme skoro tam,“ povedal spolutrpiteľ.

Cesta začínala byť strmšia a strmšia, kríž bol stále rovnako ťažký, no síl už takmer nebolo. Už aj podivný cudziniec začínal mať problémy s vlastnou rovnováhou. Jeho prítomnosť však aspoň odradzovala vojakov, aby bičovali Ježiša za každú maličkosť. Ešte krok, dva, tri. A boli na mieste, na samom vrchole hory. Filip to videl, no bál sa. Bál sa toho, čo bude nasledovať, z nejakého dôvodu mal pocit, že je svedkom niečoho až dejinne strašného.

Vojaci schytili Ježiša a strhli mu šaty tak, že na ňom ostalo len spodná bielizeň. Na jeho tele nebolo kúska zdravej kože. Bolo fialové od rán, červené od krvi, spuchnuté a strašné. Filip musel odvrátiť zrak od toho hnusu. Jeden zo žoldnierov chytil Ježiša a veľmi jemne a opatrne – takmer až s láskou – ho položil na drevo jeho kríža. Filip sa vo svojich bujných predstavách vždy videl za hrdinu. Teraz by mal prísť ku vojakom a zastať sa Ježiša, nakričať na nich, že to čo robia nie je správne, nech ho nechajú odísť, veď takto sa to vôbec skončiť nemusí. Vedel, že by ho poslali preč s výsmechom, ale... ten čin. Možno kvôli Kristovi a možno ani nie, možno viac kvôli sebe, svojmu vlastnému pohľad na seba, svojmu vlastnému ego. Filip chcel, ale... nemohol.

Odsúdenca začali pribíjať. Najprv bolo počuť cinknutie železného kladiva do veľkého železného klinca a potom bolestivý výkrik odsúdeného. Toto sa opakovalo stále znova a znova, znova a znova. Nemalo to konca. Filipovi sa zatočila hlava. Znenazdania mu prišlo zle. Otočil sa a začal zvracať. Bol tak slabý a unavený. Stačilo! Musí ísť preč a to rýchlo. Neobratne sa postavil a rozbehol sa dole cestou tak rýchlo, ako len mohol. Bežal a bežal a bežal. Zastavil sa u prvej krčmy na ktorú

v Jeruzaleme narazil. Prišiel ku skromnej drevenej lavičke pred kamennou budovou, ľahol si na ňu a hneď zaspal.

#

Ešte v spánku ho trhlo, akoby sa stalo niečo dôležitého. Zobudil sa. Chvíľu uvažoval kde je a čo sa stalo. Iste, Ježiš. Už je mŕtvy? Alebo sa snáď udial nejaký zázrak a prorok bol zachránený? A čo mama, otec? Kde vlastne sú? Vstal a ihneď sa rozbehol smerom ku Lebke. Nerozmýšľal, bežal. Určite ubehlo niekoľko hodín zatiaľ čo spal. Za tú dobu sa mohlo stať veľa vecí. Musí... musí vidieť ten kríž, či je na ňom mŕtve telo, či je na ňom vôbec nejaké telo. Už je skoro tam, už... už vidí kríž! Je prázdny?

Nie je.

Filip stál hore na kopci a videl, ako jeden z vojakov práve Ježišovi prebodol bok. Vytryskla voda a krv, ktoré zaliali zhrozeného muža s kópiou. Hodil sa na zem a reval akoby mu v boji odťali kus nohy.

„Je po všetkom,“ pomyslel si Filip. Bolo mu Ježiša ľúto. Veril, že to nebol zlý človek, že len nebol pochopený, veď vlastne ani Filip sám ho nechápal.

Opodiaľ kľáčalo niekoľko žien. Svoju matku nevidel ani medzi nimi. Ale všimol si, že jedna žena bola obklopená niekoľkými ďalšími, vrátane akéhosi muža. Spoznal v ňom Jána, jedného z učeníkov. Žena v strede tíško nariekala, akoby sa snažila nechať si všetok smútok pre seba, akoby to bolo to jediné, čo jej po Kristovi ostalo. Čím je ale tak výnimočná, že sám Ján ju utešuje? Je to snáď nejaká príbuzná ukrižovaného? Ženu nemal, sestru tiež nie. Ale mal... matku. „Mária,“ vyslovil Filip to nádherné ženské meno, pričom v ňom viac ako smútok skypel hnev k Rimanom, farizejom a odpor k sebe samému.

Ako tak uvažoval nad všetkými ktorých nenávidí za to, čo spravili tejto úbohej žene, zrazu si uvedomil, že sa pokojná modrá obloha zmenila na podivnú černosť. Citelne sa ochladilo a začal prefukovať nepríjemný ostrý vietor. Ľudia sa po sebe zmätene pozerali nevediac, čo si o tom myslieť. Zrazu na severe udrel blesk nasledovaný okamžitým zahrmením. Zapálil niekoľko zoschnutých stromov, ktoré teraz horeli, a celé to vypadalo skoro ako znamenie pomsty. Niektorí ľudia začali panikáriť. „To ten muž... to on... on bol asi naozaj svätý... HLUPÁCI, čo ste to urobili?!

Zabili ste svätého človeka!“ ozývalo sa odkiaľsi. Všade vládlo znepokojujúce ticho, takže jeho slová bolo počuť veľmi ďaleko.

Filip sa pozeral na telo na kríži. Dobyté doráňané, zničené. Hlava, na ktorej bola ešte stále jeho posmešná koruna, už len tak visela. Ten človek bol mŕtvy. A predsa sa ho jeho posmievači báli viac ako kedykoľvek pred tým, keď bol ešte nažive. Mladíkovi bola zima, vietor na jeho pokožke mu spôsoboval bolesti, akoby ho rezali. Mračná a tma pôsobili neprirodzene desivo, nikdy nič podobného nevidel. Ale najodpornejšie mu prišlo to ticho. Neludské, hrozivé, smrteľné ticho ktoré sa rozmohlo všade naokolo, ako dáka nákaza.

Mraky sa začali pomaly pretrhávať, vykuklo slnko. Jeho teplé paprsky, príjemná farba boli pre Filipa ako pohladenie duše. Ľudia sa upokojili a zdalo sa, že je po všetkom. Mladík si vydýchol. „Ha, ha, ha, tak to by sme mali,“ zaznievali posmešky z preriedeného davu. A v tom zrazu... nebeský úkaz! Slnko začalo miznúť priamo pred očami zdeseného mladíka pohlcované akousi čiernou temnotou. Ľudia nariekali a plakali, kričali a vrieskali. „Koniec, koniec sveta!“ ozývalo sa z viacerých strán. O chvíľu slnečný kotúč zmizol úplne, na jeho mieste sa objavila len akási temná škvrna a po krajine nastal chlad a tma. Ľudia prosili Boha a božstvá o zmilovanie, preklínali ich, ako aj seba navzájom, zvieratá vydávali kadejaké prapodivnú zvuky, ako keby naozaj šlo o posledné okamihy ľudstva.

Slnko sa však opäť začalo ukazovať, temnota postupne mizla. Filip si spomenul, že o tomto nebeskom úkaze už počul z rozprávania istého postaršieho námorníka, šlo asi o celkom normálny prírodný úkaz! Ale desivý. Nárek však neprestával. Všetci trnuli v hrôze, čo sa bude diať ďalej. Padne obloha? Skončí zem v plameňoch?

Nedialo sa nič. Každý výdych a nádych, tlkot srdca, či mrknutie akoby nemali konca. Ľudia po sebe hádzali vydesené pohľady, nikto však nič nehovoril. Dokonca i zvieratá prestali vydávať zvuky, akoby aj tie čakali, čo sa bude diať.

Filip stál prikrčený a v napätí. Nebeský úkaz ho stále plne zamestnával. Keď sa však obzrel okolo seba, mnohí ľudia ukazovali prstami smerom na zem. Plakali a triasli sa, on si však ničoho nevšimol. Nechápal, nevedel, čo sa deje. Zrazu to pocítil... kdesi hlboko pod zemou sa čosi naozaj dialo. Akoby už pôda nechcela držať pospolu a každou chvíľou sa mala roztrhnúť. Vlna zdesenia prehučala davom.

Prišiel silný a nečakaný otras. Zem sa priamo pred chlapcovými očami

dvihla o niekoľko metrov, potom zas klesla, a ako akási morská vlna sa tento úkaz prehnal pomedzi dav. Ľudia popadali a ani Filip neudržal rovnováhu. Nasledoval rev a plač, nikto presne nechápal, čo sa to udialo. Následne sa začalo triasť všetko okolie, napravo aj naľavo, vpredu aj vzadu. Po celej krajine sa ozývali rôzne prapodivné a desivé zvuky, to ako sa lámalo drevo, praskala zem, pukali kamene. Filipovi sa zdalo, že sa priamo pod ním doslova otvára veľká diera, cez ktorú spadne rovno do pekla. V hrôze a zdesení si z posledných síl klakol na kolená a kričal:

„Verím! Áno, verím, že Ježiš Kristus bol Boží syn. VERÍM!“ Ešte sa naposledy nadýchol a z celého hrdla zakričal: „Lutujem! Bože, odpusť mne, úbohému hriešnikovi!“ Tak veľmi nechcel zomrieť, nie, ešte nie! V tom sa zem triasť prestala. Filip kľáčal nehybne čakajúc na ďalšie prírodné hrôzy. Po tvári mu stekali slzy veľké ako hrach. Prehadjákal svoje dni na zemi a teraz asi neprežije. Ale nič sa nedialo. Ľudia začali pomaly vychádzať zo svojich úkrytov, vyvolávali mená svojich príbuzných, vyťahovali tých, čo boli zavalení, oplakávali tých, čo pri nešťastí prišli o život. Mladík sa obzrel okolo seba a v tom mu preblysla hlavou myšlienka, že je možno po všetkom. Ale bál sa tomu veriť.

Filip precitol a pozrel na Ježišove telo na kríži. Viselo pokojne, ticho, skromne. Akoby sa nikdy nič nestalo. Akoby to bolo len telo ďalšieho zločinca, ktorý za svoj zločinný život dostal spravodlivý trest. Stále sa nevedel zbaviť pocitu temného dusna, ktoré ho obklopovalo. Díval sa na ten výjav ešte nejakú chvíľu snažiac sa vryť si ten prapodivný obraz do svojej pamäte. Jedného dňa možno bude rozprávať svojim vnukom o tom, že bol kedysi dávno svedkom najväčšieho omylu ľudstva v celých jeho dejinách – človek siahol na Syna Božieho a usmrtil ho.

Mladík sa potom otočil a šiel pomaly domov. Pešo, sám. Celú cestu premýšľal o svojom živote, o posledných mesiacoch. Bolo mu zo seba zle, ale neplakal. Stále nevedel pochopiť, čo sa to vlastne stalo. Prítomnosť nevnímal, namiesto budúcnosti videl len temnotu. Čierne nič. Svet sa skončil, dejiny sa skončili, ľudstvo skončilo. Filip pomaly šiel, občas sa nechal zviest na povoze. S nikým sa však nerozprával, nič nehovoril, len matne blúdil pohľadom pred seba, akoby hľadal odpustenie za celý svoj premrhaný život, ale to neprichádzalo. Po troch dňoch cesty sa nakoniec dostal domov slabý, takmer bez života. Otvoril dvere a... viac si už nepamätal...

Chlapec sa prebral a nad ním stála malá Marta. „Mami, babička, Filip sa prebral!“ kričala celá rozradostená. Jeho matka hneď aj pribehla, urobila mu teplú kašu, dala mu čerstvého bylinkového čaju. Chlalcova slabosť a nemohúcnosť, ktoré pociťoval, sa stratili.

„Je preč, oni... zabili... zabili ho...“, dostal zo seba ponurým hlasom.

„Nie, syn môj,“ odpovedala mu jeho matka, „nenechaj sa zmýliť klamným zdaním. Toto nie je koniec. Toto nemôže byť koniec. Či azda nechal Boh, aby Izraelitov dolapili Egypťania pred Čiernym morom? Nie. Urobil zázrak a more sa rozostúpilo. Ani toto nie je koniec. Toto je len začiatok.“